

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2020 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi:

1. zasądził od J. S. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. kwotę 6.538,76 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 marca 2018 r. do dnia zapłaty;
2. oddalił powództwo w pozostałej części;
3. nadał wyrokowi w zakresie pkt. 1 (pierwszego) rygor natychmiastowej wykonalności;
4. zniósł koszty procesu wzajemnie pomiędzy stronami.

Apelację od oddalonej części powództwa złożyła strona powodowa zarzucając naruszenie prawa materialnego w postaci art. 45a ust. 4, ust. 9 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawa energetycznego, art. 481 § 1 kc, nadto naruszenie przepisów proceduralnych w postaci art. 233 § 1 kpc oraz regulaminu kosztów rozliczania energii cieplnej w Spółdzielni Mieszkaniowej (...).

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części oddalającej powództwo i zasądzenie powództwa w całości ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie go do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, a nadto o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wbrew zapatrywaniom apelującego, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Podniesiony przez apelującego zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela w pełni ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjmuje je, jako własne. Jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że – co do zasady – Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Skarżący podnosi, że naruszenie tego przepisu nastąpiło przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i nieuwzględnienie niektórych z nich – zwłaszcza kartoteki konta i zestawienia opłat. Skarżący zdaje się nie dostrzegać zasadniczej myśli Sądu Rejonowego, że roszczenie oparte na teźże kartotece opłat, stanowiącej podstawę zgłoszonego roszczenia winno być udowodnione co do prawidłowości wyliczenia, a powód tego nie wykonał. Samo twierdzenie powoda o zaległości wynikające ze sporządzonej przez

powoda kartoteki, przy opozycji pozwanej co do prawidłowości tej kartoteki, nie może być podstawą zasądzenia roszczenia.

Wobec wątpliwości co do prawidłowości rozliczenia kosztów ciepła w lokalu pozwanej ciężar wykazania zasadności naliczeń opłat za energię cieplną obciążał stronę powodową, która nie wносиła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego dla ustalenia prawidłowości wyliczeń w tym zakresie.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł również naruszenia przepisów prawa materialnego w postaci art. 45a ust. 4, ust. 9 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawa energetycznego, bowiem przepisy te wskazują na metody rozliczeń kosztów ciepła, ale nie przesądzają, że rozliczenia dokonane przez powoda były prawidłowe.

Jeśli idzie o naruszenie przepisu art. 481 § 1 kc poprzez przyjęcie, że powódce nie przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w płatnościach od całej kwoty roszczenia, to jest on całkowicie niezrozumiały bowiem Sąd Rejonowy zasądził roszczenie z odsetkami ustawowymi za opóźnienie zgodnie z żądaniem pozwu tj. od daty wniesienia pozwu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację i na podstawie art. 98 kpc orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.